

Bojan Vasić

KROTKO

UDES

Uzalud stojim do puta,
posmatrajući karoserije
istorijom rasprsnute jedna
o drugu. Na obodu grada
ne postoji sloboda, tek uzroci
i posledice. Tamo gde uzan,
seoski drum postaje ulica
srebreničkih žrtava, nemoj
nikoga ništa da pitaš. Prva
reč koju izustiš prekriće zauvek
stvari, kao čaršav lice pokojnika.
Dok se krivac unosi u zapisnik,
sve stoji, i od toga nikome nije
lakše. Želim da nastavim, ali
nema budućnosti ka kojoj
idem. Preda mnom nije vreme,
već geografija, pomeranje kroz
predeo koji nastanjuje očaj.

ZMIJANJE

Voleo bih da sam ništa, sasvim,
a ne samo ovim delom kojeg
tek rečima postajem svestan.
Zmije su pod kamenom i u
grabovom grmlju, u meni,
sve više plaši lekovita praznina
koja bih želeo da budem, plavet
nad manastirom, spečena
prazna čatrnja, lokva tamna
od neupotrebljive vode.
Prizori isparavaju, i u podnevu
sve vri od tvrdog krečnjaka,
stvari koje su umrle vraćaju
se, i s lica brda sliva suva

mahovina, senke koračaju
 unatrag, u mojim rečima
 tražeći mesto za sebe.

VRBAS

Tama meka kao sestrine oči
 i senke ptica i ljudi izdužene
 od neke neutažive praznine,
 usta iskrivljena osećajem većitog
 gubitka. Pogledom dodirujem
 njivice i kuće nesrasle u
 sela, sveže džamije i zvonike,
 meke i neodlučne kao hrskavica,
 zastave što vijore do puta
 otvarajući se na vetru u nemi
 vapaj. I sam je krajolik čudno
 insistiranje, okrutna ozbiljnost
 lažnog sveca, svako sleme
 slomljena vučija čeljust. Vreme
 u meni stoji, kiše uviru pod
 krečnjak, oštre se litice
 zarivaju u plitko bilo reke.
 Surova lepota bez kraja.

RAVNO

Majčina senka je senka
 smrti, njeno lice svetlost što
 budi hladnoću kraških polja.
 Obećao sam da ću te jednom
 odvesti tamo, da zajedno gledamo
 ništa, jegulje mraka kako
 poniru kroz vlažnu maglu
 između crkava. Proći ćemo
 zatim Kupreška vrata i ostati
 ovo što jesmo, rođeni.
 S jedne strane planine trajaće
 leto, s druge oštra, planinska
 zima, nepomirljiva geografija
 dva jezika, dva brata,

jer zemljopis i znači samo
to, osvrnuti se, da još jednom
baciš pogled na majku
što gori, u slovo sabrati
vaša lica i senke, u reč što
se nemoćno kruni u sebi,
kao stubovi soli.

LIPA UŽASA

zvezdoznancu

Svako po jednu ima
da na nju nečiju okači
dušu. Niko ne pita
patiš li, već je li ti
patnja dovoljno ružna.
Ako nije, duši kolovođa
iščupa nokte, zapali
vatru pod tabanima i kaže:
vatrenu igru mi, dušo, igranj.
I duša odigra vatreno kolo
oko svoje krvave lipe. Potom
je red na drugu. Kako se koja
u telo vrati, prvo u svet
izdahne užas pređašnje smrti,
udahne hladnu prazninu
vremena. Tako postaje kolovođom.
Onda na lipu tuđu okači
dušu, razbije joj zube, raseče
usnu i kaže: vatrenu pesmu mi,
dušo, pevaj. I tuđa duša s
lipe vatrenu pesmu peva.

GLINA

bivšem dečaku

Glavom više ne zvoni
užas, duboka jama srušenog
tornja crkve u Glini, i sve
što joj prethodi, što je sledi,
razvučeno kroz vreme u
vrele zmiju gorućih slika,
odatle motri i bdi, čekajući
svoj tren. Jer strašan je nemir
mrtvih, osvetu podgreva
nezaslim žarom, gradove pali
gnevom pravednika. Kažem, izdigni
naselje mučnih prizora iz svoje
krvi i opet budi dečak, da tuđa
grla u tvome postanu nevidljive
ruže, foneme mekog mirisa. O
onom što se ne može oćutati
treba govoriti krotko, da ti reć
postane dom obnovljen za sve.
Uvedi nas u nju kao u novi
dan, osmi, i neka sve što kažeš
bude bezazleni sinonim za
mudrost.